

ex quinque miliaribus Geometricis Theodosij, & 19. uigesimo quintis unius, quæ sunt quasi 4. quintæ. Ex quo etiam concluditur, quòd 46. stadia & $\frac{2}{5}$. unius Theodosij perficiant unum miliare Teutonicum. Inde consequenter infertur, quod uni gradui in coelo sub æquinoctiali respondeant 15. miliaria Teutonica, & cum hoc 1100. passus, patet. Nam uni gradui subsunt 700 stadia, quodlibet stadium constat ex 125. passibus, unde uni gradui subiacent 87500. passus, sed ex 5760. passibus perficitur unum miliare Teutonicum, quare ex 87500. passibus diuisis per 5760. consurgunt 15. miliaria Teutonica, & cum hoc in residuo manent 1100. passus, qui sunt $2\frac{5}{8}$ ualent, ferè unius miliaris Teutonici. Ita ergo uni gradui circuli magni in coelo subsacent in terra 15. miliaria Teutonica, & una quinta unius ferè. Sed pro illa parte residua, ut facilius esset in integris numeratio, quidam sedecimum posuerunt miliare. Item Alfraganus differentia octaua in mensuris suis dicit miliare ex 4000. cubitis constare, sed cubitus eius, ut ratione numerorum suorum quos circa diametrum terræ ponit extrahitur 2. passibus & $\frac{2}{3}$ unius ferè Theodosij constare uidetur. Sic ipse dicit uni gradui in terra 56. miliaria & $\frac{2}{3}$ unius ferè subesse, sed unum de suis miliaribus ex 12. stadijs geometricis Theodosij & $\frac{1}{3}$ unius ferè, siue 41. passibus apparet constare. Ex his aperte constat, quod quanquam diuersimodas ponant miliarium numerationes uni gradui correspondentium, tamen omnium eorum prima mensura miliaris alia est & alia, hi quidem breuiora, alij habent miliaria longiora. Cum itaque distantiam itinerariam directam duorum locorum scire optas, colloca primum eorum loca ad globum eo modo quo doctus es in capite præcedente, postea extende pedes circini secundum intercapedinem locorum, & eo inuariato, ipsum transfer super Aequatorem globi, & quot ibidem gradus intra pedes circini computaueris, tot erunt gradus circuli magni transeuntis per dicta loca. Hos itaque gradus multiplicaper 500. stadia, & locorum distantia in stadijs Ptolemaicis, sese in promptu offerunt, uel per 700. stadia, & emerget distantia eadem in stadijs Theodosij, uel per 60. & fiet geometrica aut Italica, aut per 15. & fiet Germanica. Quisquis igitur præter hanc normam aliam quoque cognitionem concipere uoluerit, illum ego ad quatuor ultima problemata secundi libri, quæ Ioannes de Monte regio, super magna compositione Ptolemæi, quam Almagestum uocant, conscripsit, remitto. Quod opus breui fauentibus superis, in lucem dare est animus, ut studiosi nulla non in parte honesta studia nos promouere intelligant. Nam etiam sicut descriptio terræ & locorum in plana superficie regulariter fieri nequit, ita nec intercapedinum regularis mensura in eadem assignari potest. Nam ij qui chartas describunt Germaniæ, uel quod maius est Europæ, superficiem terræ supponunt planam, qualis non est, ut supra capite primo ostensum est. Modus etiam reperiendi distantias locorum, qui inter utilitates Astrolabij circumfertur, cum suo autore deridendus est. Quia si ad arcus refertur, absurdus, non enim arcus in arcum, sicut linea recta in rectam duci possunt: si ad cordas siue ad sinus, à ueritate alienus. In unico tantum casu aut sibi simili, duo quadrata sinuum aggregata, quadratum cordæ, non tamen sinus locorum distantia constitunt, sed hic casus nihil ad mentem auctoris præfati.